

N:o 44.

Af herr **Söderberg**, om skrifvelse till Konungen med anhållan om åtgärders vidtagande för beredande af ersättning till nämndemän för inställelse vid urtima ting för ransakning i brottmål.

Genom kongl. kungörelsen den 17 september 1851 är förordnad, att ersättning, till det belopp, som för resor i kronans angelägenheter är medgifvet, utgår af allmänna medel till nämndemän:

dels då gerningen, hvarom ransakas, blifvit begången inom annat härad eller tingslag än det, till hvilket nämndemannen hör, i hvilket fall ersättningen beräknas efter vägen från hans bostad till den gemensamma tingsstaden;

dels ock, om nämndemannen, fastän gerningen är vorden föröfvad inom det härad, eller tingslag, för hvilket han blifvit vald, från sitt hemvist har längre väg till den gemensamma tingsstaden än till häradets eller tingslagets vanliga tingsställe, börande dock i detta fall ersättning beräknas endast efter skilnaden emellan dessa väglängder.

Uti en vid 1886 års riksdag inom Andra Kammaren väckt motion n:o 137 föreslog herr I. B. Unger sådan ändring i detta stadgande att nämndemän skulle i alla händelser erhålla ersättning vid urtima ting för ransakning i brottmål.

I anledning häraf hemstälde Andra Kammarens tillfälliga utskott n:o 3 i utlåtande n:o 8:

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t vidtaga sådana åtgärder att nämndemännen för inställelse vid urtima ting för ransakning i brottmål må erhålla ersättning enligt gällande resereglemente.

Denna hemställan bifölls af Andra Kammaren med 83 röster mot 75, biträddes af Första Kammarens tillfälliga utskott n:o 2 i utlåtande n:o 7, men afslogs af Första Kammaren med 42 röster mot 32.

Utan tvifvel är det af vigt för rättskipningen, att nämndemansbestyret icke varder så betungande, att täta ombyten af nämndemän ega rum; och synes det äfven vara med billighet öfverensstämmande, att nämndemän för fullgörande af sitt uppdrag såsom domstolsledamöter icke få vidkännas andra kostnader än dem, som förorsakas af inställelse vid lagtima tingen, hvilka kostnader i och för sig äro rätt betydliga. Genom kongl. kungörelsen den 30 december 1863 hafva ock nämndemän fått sig tillerkänd ersättning för extra förrättningar i allmänhet, derifrån dock undantagas vägsyner samt urtimating i brottmål, i afseende å hvilka senare föreskriften i kongl. kungörelsen den 17 september 1851 fortfarande länder till efterrättelse.

Af ofvan anförda skäl torde det emellertid vara lämpligt, att nämndemännens rätt till ersättning för extra förrättningar utsträcker till urtima ting i brottmål och att denna ersättning utgår af allmänna medel så vida icke enskild part är skyldig att densamma gälta.

På grund af hvad nu blifvit anfördt föreslår jag:

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t vidtaga sådana åtgärder, att nämndemän för inställelse vid urtima ting för ransakning i brottmål må erhålla ersättning enligt gällande resereglemente.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 25 januari 1889.

P. M. Söderberg.